

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: J. P., nar. x. x. xxxx, st. příslušnost Slovenská republika
zastoupen: Peter Kanev, advokát, se sídlem Doubravská 28, 415 01
Teplice

proti
žalované: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky, se
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2020 č. j. OAM-2686-16/ZR-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 12. 2. 2020, č. j. OAM-2686-16/ZR-2019, ve

znění opravného rozhodnutí ze dne 24. 2. 2020, č. j. OAM-2686-17/ZR-2019, kterým Ministerstvo vnitra výrokem I. zrušilo žalobcův přechodný pobyt dle § 87d odst. 2 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců a výrokem II. žalobci dle § 87d odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovilo lhůtu k vycestování v délce 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, případně 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody a udělilo výjezdní příkaz na 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, případně na 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Důvodem tohoto rozhodnutí byla skutečnost, že žalobce byl odsouzen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 10. 1. 2017, č. j. 14 T 99/2016-444, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2017, sp. zn. 6 To 170/2017 za spáchání zločinu podvodu dle § 209 odst. 1, 4 písm. d) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce trvání tří let.

Žalobní body

2. Žalobce ve své žalobě stručně zrekapituloval důvody svého odsouzení, konstatoval svůj partnerský vztah s L. B., se kterou sdílí společnou domácnost a s níž pečuje ve společné domácnosti v S. o svého syna D.. Zrušení povolení k přechodnému pobytu by znamenalo rozdělení jeho rodiny, přičemž újmu by utrpěl především jeho nezletilý syn D., který je na něm závislý.

Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal na žalobcovo odsouzení k trestu nepodmíněného odnětí svobody v délce trvání tří let za závažnou majetkovou trestnou činnost, které se dopouštěl opakovaně. Tím žalobce závažně narušuje veřejný pořádek. Žalovaný nepovažuje své rozhodnutí za nepřiměřené, tvrdí-li to žalobce, pak pouze formálně, aniž by uvedl, v jakém směru. Do soukromých vazeb si žalobce primárně zasáhl sám svou trestnou činností, která vyústila v jeho odsouzení a následný výkon trestu odnětí svobody. Žalobce páchal trestnou činnost bez ohledu na svůj partnerský vztah a bez ohledu na svého nezletilého syna. Poškozené jeho trestnou činností způsobil škodu přesahující 4 000 000 Kč. Žalovaný rovněž poukázal na to, že s ohledem na to, že žalobce je státním příslušníkem Slovenské republiky, nemá zrušení jeho povolení k přechodnému pobytu za následek ztrátu možnosti pobývat na území České republiky, ani se zde ucházet o zaměstnání. I po zrušení přechodného pobytu tak může žalobce na území České republiky setrvat. Zrušení jeho přechodného pobytu tak zasáhne toliko do jeho zdravotního a sociálního pojištění, což dle žalovaného nemůže znamenat nepřiměřenost vydaného rozhodnutí, zejména s ohledem na trestnou činnost, které se žalobce dopustil.

Posouzení věci krajským soudem

4. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
5. Soud rozhodoval bez nařízení jednání, neboť s tím účastníci řízení souhlasili.
6. Soud vyšel z obsahu správního spisu, z něhož vyplývá, že dne 26. 9. 2019 bylo usnesením žalovaného ze dne 19. 9. 2019 zahájeno správní řízení se žalobcem ve věci zrušení jeho povolení k přechodnému pobytu dle § 87d odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců z důvodu závažného narušování veřejného pořádku, kterého se dopustil trestnou činností a nepodmíněným odsouzením. Správní orgán v průběhu řízení opatřil kopie rozsudku

Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 10. 1. 2017, č. j. 14 T 99/2016-444, kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) tr. zákoníku, jehož se dopustil tím, že v úmyslu se obohatit jednak postupně v období od 28. 10. 2013 do 28. 1. 2014 v různých částkách a na různých místech v Praze vždy na základě ústní smlouvy o půjčce vylákal od poškozené I. I. celkem 2 478,156 Kč, jednak v období od 8. 11. 2013 do 3. 12. 2013 postupně v různých částkách na základě ústní smlouvy o půjčce vylákal z poškozené I. I. hotovost v součtu 731 000 Kč, jednak v blíže nezjištěné době v roce 2014 na blíže nezjištěném místě v Praze vylákal z poškozené I. I. na základě smlouvy o půjčce v hotovosti částku 375 000 Kč a jednak v blíže nezjištěné době v roce 2014 na blíže nezjištěném místě v Praze vylákal z poškozené I. I. na základě smlouvy o půjčce v hotovosti částku 563 780 Kč, to vše pod několika lživými legendami, zejména o plánované koupi fiktivních nemovitostí, přestože po celou dobu musel být srozuměn s tím, že dluh nebude schopen kvůli své špatné majetkové situaci splácet. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2017, sp. zn. 6 To 170/2017, byl rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 3 částečně změněn ve výroku o náhradě škody; co do výroku o vině a výroku o trestu zůstal tento rozsudek nedotčen. Nejvyšší soud pak usnesením ze dne 22. 11. 2017, č. j. 7 Tdo 1393/2017-32, žalobcovo dovolání proti rozsudku Městského soudu v Praze odmítl coby zjevně neopodstatněné.

7. Žalobce se v průběhu správního řízení k věci vyjádřil prostřednictvím svého zástupce, který uvedl, že se žalobce nachází ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici K.. Po svém propuštění se hodlá vrátit ke své přítelkyni L. B., které byl do péče svěřen jeho syn D.; všichni společně bydleli v S.. I během výkonu trestu si žalobce zachoval pravidelný kontakt s přítelkyní i synem. Dle žalobce by zrušení jeho přechodného pobytu vlastně znamenalo rozdělení jeho rodiny, přičemž nejvíce by tím utrpěl právě žalobcův nezletilý syn D., který je na žalobci závislý. S ohledem na svou pozitivní prognózu žalobce požádal, aby správní orgán od svého úmyslu zrušit mu povolení k přechodnému pobytu opustil.
8. Správní orgán si vyžádal seznam návštěv, které žalobce přijal v době výkonu trestu odnětí svobody. Z přípisu Věznice K. ze dne 19. 9. 2019 vyplývá, že jej partnerka L. B. se synem D. navštívili v roce 2017 v listopadu, v roce 2018 v lednu, dubnu, květnu, červenci, září a v roce 2019 v lednu, únoru, dubnu a červenci. Samotná přítelkyně pak v březnu 2018. Kromě nich jej ještě v říjnu 2017, březnu, srpnu a prosinci 2018 a červnu 2019 navštívila jeho sestra.
9. Sám žalobce ve svém vlastnoručně psaném přípisu správnímu orgánu ze dne 10. 10. 2019 uvedl, že v České republice žije od roku 2005, od 4. 10. 2010 je plátcem daně z příjmů fyzických osob. Dne 21. 3. 2007 se mu narodil syn D., kterého má ve své péči, pouze po dobu výkonu trestu odnětí svobody byl svěřen do péče jeho současné partnerky, L. B.. Ta se na jeho výchově podílí již od věku jeho pěti let. Syn má vybudované domácí zázemí v S., kde spolu všichni žili ve společné domácnosti. Závěrem žalobce poukázal na to, že mu ani trestním soudem nebyl vysloven trest vyhoštění.
10. Napadeným rozhodnutím rozhodl žalovaný tak, že I. přechodný pobyt žalobce se ruší dle § 87d odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, II. že dle § 87d odst. 3 zákona o pobytu cizinců se cizinci stanovuje lhůta k vycestování 30 dní od právní moci tohoto rozhodnutí, případně 30 dní od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody a uděluje výjezdní příkaz na 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, případně na 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Opravným rozhodnutím ze dne 24. 2. 2020, č. j. OAM-2686-17/ZR-2019, pak žalovaný opravil chybu v psaní výroku I. napadeného rozhodnutí spočívající

v nesprávném uvedení ustanovení, podle něhož byl žalobcův přechodný pobyt zrušen, a to z nesprávného § 87d odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců na správné ustanovení § 87d odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

11. Žalobce ke své žalobě připojil čtyři listiny (smlouva o smlouvě budoucí pracovní, protokol o jednání před Okresním soudem Praha-východ ze dne 14. 6. 2018, ve věci sp. zn. 30 P 6/2017 (31 PaNc 142/2018 a 13 PaNc 30/2017, v jehož rámci bylo rozhodnuto o svěření žalobcova syna D. do pěstounské péče žalobcovy přítelkyně L. B.), rodný list žalobcova syna D. a rukou L. B. psané potvrzení o zajištění ubytování žalobce po jeho propuštění z výkonu trestu), které nejsou součástí správního spisu, aniž by je ovšem navrhl k důkazu. Soud proto jen pro pořádek dodává, že neshledal potřebu ve věci provádět dokazování nad rámec obsahu správního spisu, neboť ani z těchto předložených listin nevyplývá pro projednávanou věc nic podstatného, co by již nevyplývalo z dosavadního obsahu správního spisu, a to i s ohledem na to, že soudní přezkum rozhodnutí je omezen skutkovým a právním stavem, který panoval v době vydání napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 75 odst. 1 s. ř. s.
12. Žaloba je nedůvodná.
13. Podle § 87d odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců: „*Ministerstvo rozhodnutím zruší přechodný pobyt na území občanu Evropské unie, jestliže ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění, a podmínky, že rozhodnutí o zrušení přechodného pobytu na území bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života občana Evropské unie.*“
14. Hypotéza citovaného ustanovení, podle něhož bylo žalobci zrušeno povolení k přechodnému pobytu, vyžaduje splnění dvou podmínek, a sice jednak závěr, že žalobce představuje ohrožení pro bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, a jednak současně nesmí být případné zrušení povolení k přechodnému pobytu nepřiměřeným zásahem do jeho soukromých a rodinných poměrů.
15. Žalobce ve své žalobě nijak nezpochybnil závěr žalovaného, že v jeho případě byla naplněna první podmínka zrušení povolení k přechodnému pobytu dle citovaného ustanovení, tj. že závažným způsobem narušuje veřejný pořádek. Soud se proto splněním této podmínky nijak dále nezabýval, pouze konstatuje, že s ohledem na dlouhodobost a závažnost trestné činnosti, které se žalobce na území České republiky od října 2013 nejméně do konce ledna 2014 dopouštěl, nemůže být o jejím naplnění pochyb, a to i ve světle judikatury vyžadující širší posouzení konkrétního jednání (k tomu srovnej např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151).
16. Žaloba svým poměrně lakonickým obsahem tedy míří výlučně na závěr žalovaného týkající se posouzení přiměřenosti zásahu spočívajícího ve zrušení žalobcova povolení k přechodnému pobytu do jeho soukromých a rodinných poměrů, když uvádí, že by došlo k rozdělení jeho rodiny, což by poškodilo zejména jeho nezletilého syna D.. Ani této námitce ovšem není možno přisvědčit.
17. Především je nutno konstatovat, že v projednávaném případě plyne povinnost posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů žalobcových přímo ze zákona. Současně je ale třeba uvést, že žalovaný se otázkou přiměřenosti žalobou napadeného rozhodnutí zabýval, a to poměrně obsáhle. Vycházel přitom nejen z informací, které uváděl žalobce, ale nad jejich rámec i z těch, které zjistil úřední činností,

např. že žalobce je otcem nejen nezletilého D. P., ale i D. P., o němž se ovšem v průběhu správního řízení žalobce vůbec nezminil. Oba synové jsou státními příslušníky Slovenské republiky. Žalovaný přihlédl i k žalobcovu partnerskému vztahu k L. B. a konstatoval, že napadené rozhodnutí zásah do žalobcových soukromých a rodinných poměrů představuje, avšak není s ohledem na kontext věci zásahem nepřiměřeným. To dovodil srovnáním intenzity tohoto zásahu (podstatně snížené tím, že žalobce bude moci, coby občan členského státu Evropské unie, do České republiky přicestovat i zde pobývat a pracovat) se závažností a dlouhodobostí trestné činnosti, které se žalobce na území České republiky dopouštěl od října 2013. Správní orgán přitom správně zaznamenal, že se žalobce tedy trestné činnosti dopouštěl již dva měsíce poté, kdy mu bylo povolení k přechodnému pobytu uděleno.

18. Soud konstatuje, že se se zhodnocením dopadů napadeného rozhodnutí do žalobcových soukromých a rodinných poměrů, jak je provedl správní orgán, ztotožňuje. Žalobcem spáchaná trestná činnost je vysoce závažná, dopustil se jí ze zjevné ziskuchtivosti a přivodil jí vysokou škodu. O žalobcově vztahu k jeho rodině pak vypovídá nejen to, že se v průběhu správního řízení (ale ani v podané správní žalobě) nijak nezminil o svém druhém synovi D., ale zejména to, že s jeho trestnou činností poškozenou I. I. navázal intimní poměr, a to v době, kdy již bydlel se svou partnerkou L. B. a svým synem ve společné domácnosti. Nejde tedy jen o to, že by si žalobce, coby cizinec pobývajícím na území České republiky, měl být vědom toho, že páčání trestné činnosti může znamenat reálné ohrožení jeho pobytového oprávnění, ale i o to, že žalobce svým vlastním jednáním dal najevo, že hodnoty rodinného života pro něj nejsou natolik zásadní, aby mu zabránily v navazování paralelních intimních vztahů s jinými partnerkami (které se následně stanou objektem jeho trestné činnosti).
19. S ohledem na uvedené závěry soud dospěl k jednoznačnému závěru, že napadené rozhodnutí je věcně správné i v otázce posouzení přiměřenosti jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobce. Ten bude moci i nadále realizovat svůj rodinný život v České republice, popřípadě nic žalobcově rodině nebrání v soužití v jeho domovském státě, tedy ve Slovenské republice, jejímiž občany ostatně jsou jak žalobce, tak oba jeho synové. Zásah do soukromých a rodinných poměrů žalobce, který napadené rozhodnutí představuje, nelze s ohledem na závažnost žalobcovy trestné činnosti a jeho předchozího způsobu vedení rodinného života považovat za nepřiměřený.
20. Soud tedy shledal žalobu nedůvodnou a jako takovou ji postupem dle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. tohoto rozsudku zamítl.

Náklady řízení

21. Výrok II. tohoto rozsudku o nákladech řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má právo na plnou náhradu nákladů řízení ten z účastníků, který byl ve věci úspěšný. To byl v tomto případě žalovaný, jemuž, ale coby správnímu orgánu nevznikly náklady převyšující náklady jeho běžné úřední činnosti, rozhodl soud tak, že žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nemá.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 10. června 2020

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu